

אנדראה פאטרליק הוסינוביץ'

השמיים הכחולים

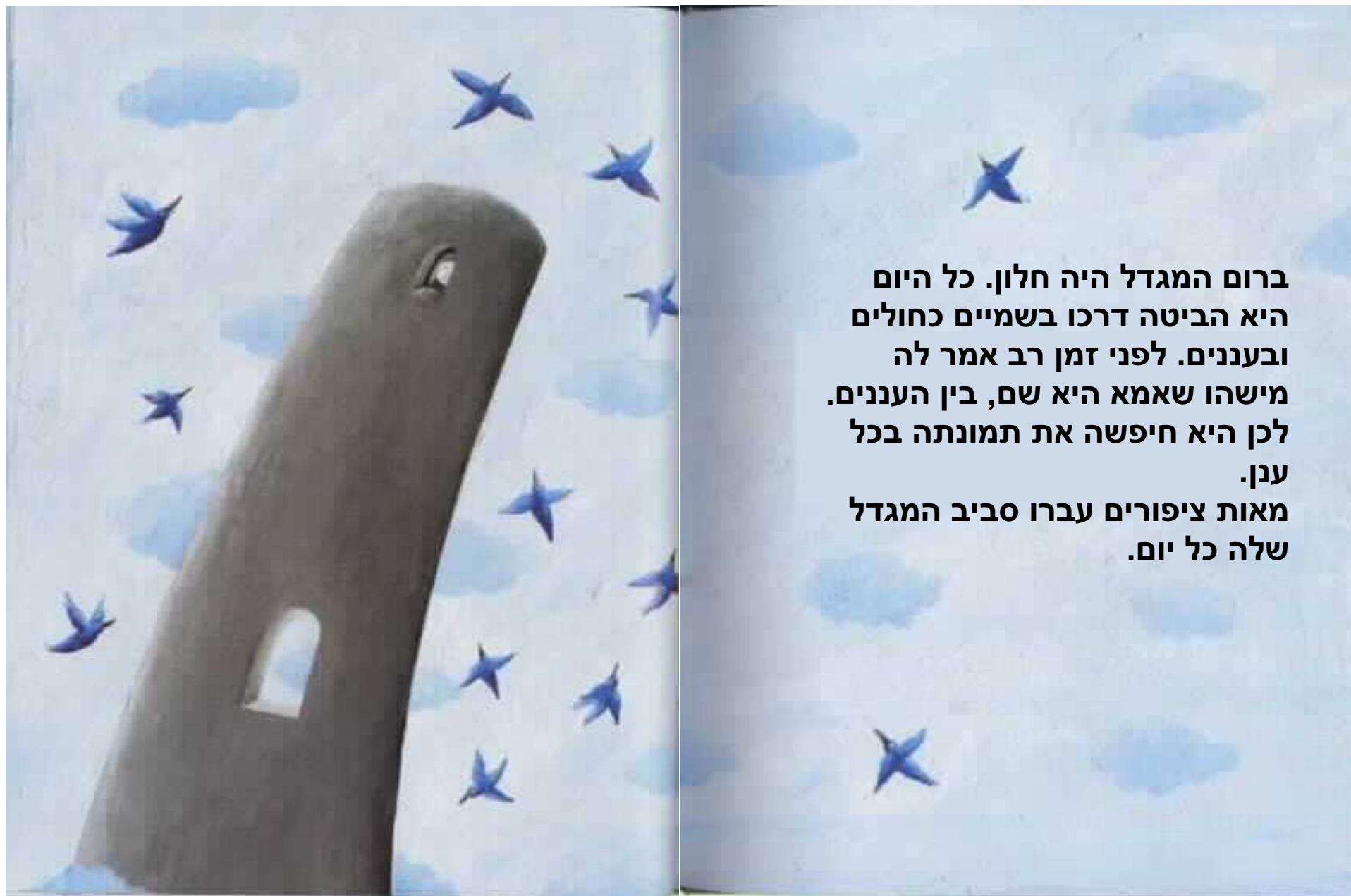
כולכם מכירים את סיפור
הלכלוכית. סיפור על ילדה
שאבדה את הוריה ונשארה אצל
מישהי שלא אהבה אותה כמו
ההורים שלה.
האם מישהו חושב על ילדים
שגדלים ללא אהבה וחום? הם
מרגישים בודדים ועצובים. לא
מבינים אותם והם מחפשים
אהבה. הם מחפשים זאת
בחלומותיהם, בסיפורי פיות, בין
הצעצועים שלהם, בין פרחים,
ציפורים וחיות מחמד.
סביבנו גדלים כל הזמן ילדים
עצובים.
זהו סיפור על ילדה כזו.

הייתה פעם ילדה שחיה בעיר, בבניין גבה-קומה.

היא הייתה רק בת עשר, אבל נשארה לבדה לגמרי. מסביב היו אמנם אנשים, אך להם היו ילדים משלהם. אותה איש לא יכול היה לאהוד, כפי שאוהבים ההורים. היא פשוט לא הייתה שייכת. היא לא אהבה לשחק עם ילדים אחרים. היא לא רצתה בחברתם. היא הייתה שייכת רק לעצמה, שקטה, סגורה בתוך עצמה ובודדת.

אולי אילו מישהו חיבק אותה באהבה ודאגה, אילו הרגישה קצת חום, הסיפור היה שונה. אך זה לא קרה, והיא רק ציירה ציורים, כחולים כמו השמיים, קראה סיפורים עצובים והביטה דרך החלון. אילו מישהו אמר לה מילה טובה לא הייתה שומעת. היה כבר מאוחר מדי. היא בנתה חומה גבוהה מסביבה. הבניין שבו גרה הפך למגדל גבוה; איש לא יכול היה להגיע אליה. היא התחילה לחיות בעולם משלה.

ברום המגדל היה חלון. כל היום
היא הביטה דרכו בשמיים כחולים
ובעננים. לפני זמן רב אמר לה
מישהו שאמא היא שם, בין העננים.
לכן היא חיפשה את תמונתה בכל
עין.
מאות ציפורים עברו סביב המגדל
שלה כל יום.

הציפורים התרגלו אליה והתחילו
להתקרב. היא דיברה אליהן במשך
שעות. היא לא הייתה בודדה יותר.
יכלה לגעת במישהו בידה הקטנה,
היה מישהו שיכלה לדבר אליו על
הזמנים כשהייתה מאושרת.
כל יום היא נזכרה בדבר מה מעברה.

An illustration of a snail with a grey shell and two long antennae, looking towards a white, blocky house on a blue hill. The sky is blue with white clouds. There are two tall, thin stalks with dark, textured tops. The snail is on the left, and the house is on the right.

היא גילתה שבין העננים
חיים יצורים שונים. היה
שם חילזון. הוא סחב את
ביתו על הגב. הוא היה
היחיד שגר בבית הזה
שלו. לפעמים עננים עברו
בביתו. הילדה נפנפה
לחילזון בידה.

היא נזכרה איך
יחד עם אמה
נהגו להציל
חלזונות. הן
העבירה לדשא
כל חלזון שמצאו
על המדרכה.

אחרי החילזון הופיע עכבר.
"איזה עכבר מוזר" אמרה
הילדה בשקט. זה היה בוודאי
עכבר מאגדות, חשבה. היא
הכירה אגדות רבות, כי אמה
סיפרה לה אותן לפני שינה.

ויום אחד הופיע פיל בין העננים.
הוא היה גדול ואפור, וצעד
בשמיים בצעדים כבדים. הילדה
אהבה אותו. אמא שלה הלכה
איתה לעתים לגן החיות, והן
האכילו שם פילים. אולי זה היה
אחד מהפילים האלה.

יום אחר רוח חזקה נשפה
בשמיים. השמיים היו אפורים
והעננים עפו לכל הכוונים.
ופתאום הופיע ארנב.
הרוח הביאה שעון לארנב,
כדי שיוכל לדעת את השעה.
הארנב נראה לה מוכר. הוא הזכיר לה
את הארנב מהספר על עליזה בארץ
הפלאות. אמא קראה לה מהספר הזה.
כן, זה היה אותו הארנב.

ובדיוק כשנזכרה בצב, אותו האכילה בחסה
יחד עם אמא, הופיע בשמיים צב. רגליים
ארוכות בלטו מתחת לשריון שהגן עליו. לא
היה אף אחד בשמיים והצב יכול היה לטייל
בחופשיות. היא שאלה אותו לאן הוא הולך.
הצב ראה שהילדה היא לבדה ומנומסת,
לכן לא פחד כלל.
"אני מחפש את הגברת שהאכילה אותי
לפני זמן רב. היא תמיד האכילה אותי
לשובע. שמעתי שהיא חיה בין העננים. אני
מחפש אותה" אמר הצב.

ולמחרת הופיע ציפור כחולה. היא
נראתה משונה, כאילו עשויה
מעננים, וכשהילדה שאלה האם היא
מכירה את אמה, הציפור אמרה:
"אני עוף השמיים. לפני הרבה זמן,
כשחייתי על הארץ, שברתי כנף. לא
יכולתי לעוף. גברת אחת לקחה
אותי בעדינות, האכילה אותי
וטיפלה בי עד שהבראתי. הייתה גם
ילדה קטנה איתה. שמעתי
שהאישה עכשיו בשמיים כמוני. אני
מחפשת אותה כדי להודות לה."
"אבל זאת אמי! איפה אפשר למצוא
אותה?" שאלה הילדה. אבל
הציפור כבר נעלמה בין העננים.

ובדיוק כשהילדה אבדה כל תקווה למצוא את אמה, הופיעה ציפור אחרת. גם זו הייתה מוזרה מאוד. הייתה לה דלת בחזה. "מי את?" שאלה הילדה. "לפני הרבה זמן הייתי שחרור. פעם אחד, כשעוד לא ידעתי לעוף, נפלתי מהקן שלי ולא יכולתי לחזור. חשבתי שלא אראה יותר את אמי. ואז באה אישה אחת עם ילדה הקטנה. הן לקחו אותי בידיהן, מצאו את הקן והחזירו אותי לאמא. היום אני יכול להחזיר את הילדה לאמא שלה. כנסי דרך הדלת הזו ועלי במדרגות לשמיים. שם תמצאי את כל האהבה והחום שאבדת לפני שנים" אמר השחרור בקול שקט. הילדה עברה בדלת ועלתה במדרגות. איש לא ראה אותה יותר. הציפורים שעפות בשמיים הכחולים מספרות שהיא איפשהו בין העננים, ביחד עם אמה.

**צילום זה עשתה אמי כשהייתי בת חמש.
אחרי עוד חמש שנים קרה דבר עצוב. אבדתי
את שני הורי.**

**במשך הזמן גדלתי, למדתי ציור, התחתנתי
ויש לי ילדה משלי. איירתי הרבה ספרי ילדים
אבל תמיד רציתי גם ספר ממש משלי.
אני מקדישה את הספר לאמי. ממנה ירשתי
את האהבה לציור ולצבעים. בעבודתי אני
ממשיכה במקום בו היא הפסיקה.**

המחברת